

Pardubický kraj DNES
Najdete nás i na Facebooku
facebook.com/PardubickyDnes

„Při práci s uprchlíky mi chyběl adrenalin“

Pomoci při uprchlické krizi se na chorvatsko-srbské hranice vydala studentka pardubické univerzity Lenka Jedličková. Situace ji ale zklamala, čekala větší nebezpečí.

Lenka Štěpánková
redaktorka MF DNES

PARDUBICE Kamarádka ji oslovila, jestli nechce jako dobrovolnice jet do srbského městečka Šid a pomáhat tam při uprchlické krizi. Lenka Jedličková dlouho neváhala. „Od dětství mám sen, že bych chtěla pomáhat v zemích třetího světa. Věděla jsem, že by to pro mě mohla být dobrá zkušenost. Chtěla jsem situaci vidět na vlastní oči a zažít si ji na vlastní kůži,“ říká studentka Univerzity Pardubice.

Jak vypadala příprava?

Existuje facebooková skupina Jedu pomáhat na Balkán, kde koordinátoři a další členové Czech teamu píší potřebné informace. Když se najde tým, domluví se na fóru a pošle informaci koordinátorovi. Ten to buď schválí, nebo ne. Třeba napíše, že by potřeboval dobrovolníky někde jinde. Když dojde ke schválení, vyrazí se na místo.

Proč jste si vybrala Srbsko?

Nikdy jsem tam nebyla, takže to pro mě byla jasná volba. Navíc je to blíž než řecké ostrovy. O prázdninách bych se tam chtěla vrátit.

Jaká byla v městečku situace, když jste tam přijela?

Osobně jsem byla zklamaná. Čekala jsem obrovský adrenalin, že budu spát ve stanu v zimě a dešti, kolem mě budou chodit uprchlíci, ale vůbec to tak nebylo. Bydleli jsme v hostelu.

Měla jste strach, než jste se tam vydala?

Vůbec. Tím, že bych to chtěla ledu nou dělat, jsem byla natěšená.

Bylo by to tak i v případě, že byste se vydala na nebezpečnější místo?

Asi jsem blázen, ale hrozně mě láká jet na nebezpečné místo, jako je třeba Irák, Irán a podobně.

Lenka Jedličková Do městečka Šid nedaleko chorvatsko-srbských hranic se studentka pardubické univerzity vydala, aby pomohla při uprchlické krizi. Do oblasti se chce v létě vrátit. Po studiu by chtěla pracovat v organizaci typu Člověk v tísni a jezdit do zemí třetího světa. Foto: Radek Kalhous, MAFRA

V čem spočívala vaše práce?

Brzo ráno jsme museli vstávat, abychom připravili věci ve skladu a vyjeli na odpočívadlo asi šest kilometrů od Šidu, kam příjžděli uprchlíci. Čekali tam, než budou moci jet dál. Na odpočívadle jsme distribuovali věci pro maminky s dětmi, plínky, vlhčené ubrousky, kapesníčky. Když jsme viděli, že tam chodí muž bez bot, dali jsme mu obuv. Oblečení jsme ale měli poskrovnu, takže bylo určené jen pro nejhorší případy. Potom jsme si s nimi povídali, abychom jim zkrátili to čekání.

Na co tam čekali?

V Šidu se denně přepravovaly 2 až 3 vlaky lidí, které pak posílali do chorvatského tábora. Čekali třeba čtyři hodiny nebo i dva dny.

Jací to byli lidé?

Možná jsem měla štěstí na místo a čas. Je rozdíl, když jste v Makedonii blízko uzavřených maďarských hranic, kde je to opravdu krvavé, nebo někde, kde je to vytríděné. V oblasti, kde jsem byla, byli ti lidé úplně jiní, než jak je prezentovaly noviny a televize. Byli vděční a přátelští. Dali jste jim balíček kapesníčků a oni vás hned objímali, posílali děti, aby vám daly pusku na tvář. Stalo se mi i to, že

Fakta

Lenka Jedličková

Narodila se 11. června 1993. V současné době studuje obor Sociální antropologie na Univerzitě Pardubice. Osm let působí v chrudimském skautském oddílu, dobrovolnické činnosti se věnuje i v organizaci Amalthea. Mezi její koníčky patří chození do přírody, focení a trávení času s kamarády. Je svobodná a žije ve Slatiňanech.

mi za pomoc chtěli něco dát. Povídali jsme si třeba s klukem, který jedl slunečnici. Celou dobu nám ji nabízel, dokud jsme si nevzali.

Nejčastějšími uprchlíky jsou mladí muži. Bylo tomu tak i v tomto případě?

Setkala jsem se především s rodinami. Samozřejmě tam ale byli i mladí kluci. Říkali, že cestují. Měli prý možnost jet za příbuznými do Evropy, tak vyjeli. Už se to začalo třídit na ekonomické imigranty a na ty, kteří prchají před válkou.

Jak jste s nimi komunikovali?

Anglicky z nich umí asi 5 procent, takže jsme se vždy snažili mezi nimi

najít někoho takového, aby to překládal. A jinak rukama nohama.

S jakými reakcemi jste se ve svém okolí setkávala?

Byla jsem překvapená. I když s tím někteří lidé nesouhlasili, podporovali mě, abych vyjela a zažila si to. Bála jsem se reakce maminky, protože stejně jako každý rodič o mě měla strach. Ale nesla to statečně. Kamarádi mi i celkem fandili.

Podařilo se vám změnit názory na uprchlickou krizi lidí v okolí, když jste jim vyprávěla své zážitky?

Mám kamarády, kteří naštěstí vyslechnou i druhou stranu. Ale také mám kamarády, kteří jsou zarytí odpůrci. U jednoho z nich se mi trochu podařilo změnit jeho pohled, což mě potěšilo.

Váš osobní pohled se nějak změnil?

Všichni jsme ovlivněni médiem i v nich jsou bohužel samé negativní a krvavé zprávy. Říkala jsem si, že to tak třeba není. I proto jsem tam jela - abych si udělala svůj vlastní názor. Realita byla úplně jiná. Do té doby jsem žádný názor na uprchlíky neměla, šlo to téměř mimo mě. Od té

doby, co jsem tam byla, se tím tématem zabývám víc.

Je vůbec možné změnit pohled Čechů na uprchlickou krizi?

Nad tím jsem se zamýšlela už několikrát. Ale záleží na člověku. Jsou lidé, kteří jsou zarputilí a tvrdí, že jejich pravda je ta jediná. Potom jsou i lidé, kteří se snaží pochopit i druhou stranu a udělat si vlastní názor až podle toho. Těch je ale málo. První skupinu asi přesvědčit nelze - a pokud ano, bude to velmi těžká práce. Spousta lidí si také neuvědomuje, že ne všichni jsou teroristi. Ale ekonomičtí migranti by naši pomoc využívat neměli. Hlavně by se měla řešit situace přímo na místě, ne až tady.

Chcete se v této problematice ještě angažovat?

O prázdninách bych se do Šidu chtěla znovu vrátit. Navíc vzniká studentské sdružení, které se touto problematikou zabývá. Do něj bych se chtěla v budoucnu také zapojit. Po státnicích chci na rok odjet do Irska, abych se lépe naučila anglicky. Potom bych chtěla studovat sociální práci a následně pracovat v organizaci typu Člověk v tísni a jezdit do zemí třetího světa.

„Při práci s uprchlíky mi chyběl adrenalin“

15.3.2016 Mladá fronta DNES str. 14 Kraj Pardubický

Lenka Štěpánková Univerzita Pardubice

Pomoci při uprchlické krizi se na chorvatskosrbské hranice vydala studentka **pardubické univerzity** Lenka Jedličková. Situace ji ale zklamala, čekala větší nebezpečí.

PARDUBICE Kamarádka ji oslovila, jestli nechce jako dobrovolnice jet do srbského městečka Šid a pomáhat tam při uprchlické krizi. Lenka Jedličková dlouho neváhala. „Od dětství mám sen, že bych chtěla pomáhat v zemích třetího světa. Věděla jsem, že by to pro mě mohla být dobrá zkušenost. Chtěla jsem situaci vidět na vlastní oči a zažít si ji na vlastní kůži,“ říká studentka **Univerzity Pardubice**.

* Jak vypadala příprava?

Existuje facebooková skupina Jedu pomáhat na Balkán, kde koordinátoři a další členové Czech teamu píší potřebné informace. Když se najde tým, domluví se na fóru a pošle informaci koordinátorovi. Ten to buď schválí, nebo ne. Třeba napíše, že by potřeboval dobrovolníky někde jinde. Když dojde ke schválení, vyrazí se na místo.

* Proč jste si vybrala Srbsko?

Nikdy jsem tam nebyla, takže to pro mě byla jasná volba. Navíc je to blíže než řecké ostrovy. O prázdninách bych se tam chtěla vrátit.

* Jaká byla v městečku situace, když jste tam přijela?

Osobně jsem byla zklamaná. Čekala jsem obrovský adrenalin, že budu spát ve stanu v zimě a dešti, kolem mě budou chodit uprchlíci, ale vůbec to tak nebylo. Bydleli jsme v hostelu.

* Měla jste strach, než jste se tam vydala?

Vůbec. Tím, že bych to chtěla jednou dělat, jsem byla natěšená.

* Bylo by to tak i v případě, že byste se vydala na nebezpečnější místo?

Asi jsem blázen, ale hrozně mě láká jet na nebezpečné místo, jako je třeba Irák, Irán a podobně.

* V čem spočívala vaše práce?

Brzo ráno jsme museli vstávat, abychom připravili věci ve skladu a vyjeli na odpočívadlo asi šest kilometrů od Šidu, kam přijížděli uprchlíci. Čekali tam, než budou moci jet dál. Na odpočívadle jsme distribuovali věci pro maminky s dětmi, plínky, vlhčené ubrousky, kapesníčky. Když jsme viděli, že tam chodí muž bez bot, dali jsme mu obuv. Oblečení jsme ale měli poskrovnu, takže bylo určené jen pro nejhorší případy. Potom jsme si s nimi povídali, abychom jim zkrátili to čekání.

* Na co tam čekali?

V Šidu se denně přepravovaly 2 až 3 vlaky lidí, které pak posílali do chorvatského tábora. Čekali třeba čtyři hodiny nebo i dva dny.

* Jací to byli lidé?

Možná jsem měla štěstí na místo a čas. Je rozdíl, když jste v Makedonii blízko uzavřených maďarských hranic, kde je to opravdu krvavé, nebo někde, kde je to vytříděné. V oblasti, kde jsem

byla, byli ti lidé úplně jiní, než jak je prezentovaly noviny a televize. Byli vděční a přátelští. Dali jste jim balíček kapesníčků a oni vás hned objímali, posílali děti, aby vám daly pusku na tvář. Stalo se mi i to, že mi za pomoc chtěli něco dát. Povíдали jsme si třeba s klukem, který jedl slunečnici. Celou dobu nám ji nabízel, dokud jsme si nevzali.

* Nejčastějšími uprchlíky jsou mladí muži. Bylo tomu tak i v tomto případě?

Setkala jsem se především s rodinami. Samozřejmě tam ale byli i mladí kluci. Říkali, že cestují. Měli prý možnost jet za příbuznými do Evropy, tak vyjeli. Už se to začalo třídit na ekonomické imigranty a na ty, kteří prchají před válkou.

* Jak jste s nimi komunikovali?

Anglicky z nich umí asi 5 procent, takže jsme se vždy snažili mezi nimi najít někoho takového, aby to překládal. A jinak rukama nohama.

* S jakými reakcemi jste se ve svém okolí setkávala?

Byla jsem překvapená. I když s tím někteří lidé nesouhlasili, podporovali mě, abych vyjela a zažila si to. Bála jsem se reakce maminky, protože stejně jako každý rodič o mě měla strach. Ale nesla to statečně. Kamarádi mi i celkem fandili.

* Podařilo se vám změnit názory na uprchlickou krizi lidí v okolí, když jste jim vyprávěla své zážitky?

Mám kamarády, kteří naštěstí vyslechnou i druhou stranu. Ale také mám kamarády, kteří jsou zarytí odpůrci. U jednoho z nich se mi trochu podařilo změnit jeho pohled, což mě potěšilo.

* Váš osobní pohled se nějak změnil?

Všichni jsme ovlivněni médii a v nich jsou bohužel samé negativní a krvavé zprávy. Říkala jsem si, že to tak třeba není. I proto jsem tam jela – abych si udělala svůj vlastní názor. Realita byla úplně jiná. Do té doby jsem žádný názor na uprchlíky neměla, šlo to téměř mimo mě. Od té doby, co jsem tam byla, se tím tématem zabývám víc.

* Je vůbec možné změnit pohled Čechů na uprchlickou krizi?

Nad tím jsem se zamýšlela už několikrát. Ale záleží na člověku. Jsou lidé, kteří jsou zarputilí a tvrdí, že jejich pravda je ta jediná. Potom jsou i lidé, kteří se snaží pochopit i druhou stranu a udělat si vlastní názor až podle toho. Těch je ale málo. První skupinu asi přesvědčit nelze – a pokud ano, bude to velmi těžká práce. Spousta lidí si také neuvědomuje, že ne všichni jsou teroristé. Ale ekonomičtí migranti by naši pomoc využívat neměli. Hlavně by se měla řešit situace přímo na místě, ne až tady.

* Chcete se v této problematice ještě angažovat?

O prázdninách bych se do Šidu chtěla znovu vrátit. Navíc vzniká studentské sdružení, které se touto problematikou zabývá. Do něj bych se chtěla v budoucnu také zapojit. Po státnicích chci na rok odjet do Irska, abych se lépe naučila anglicky. Potom bych chtěla studovat sociální práci a následně pracovat v organizaci typu Člověk v tísni a jezdit do zemí třetího světa.

Fakta Lenka Jedličková Narodila se 11. června 1993. V současné době studuje obor Sociální antropologie na **Univerzitě Pardubice**. Osm let působí v chrudimském skautském oddílu, dobrovolnické činnosti se věnuje i v organizaci Amalthea. Mezi její koníčky patří chození do přírody, focení a trávení času s kamarády. Je svobodná a žije ve Slatiňanech.

Foto popis| Lenka Jedličková Do městečka Šid nedaleko chorvatsko-srbských hranic se studentka **pardubické univerzity** vydala, aby pomohla při uprchlické krizi. Do oblasti se chce v létě vrátit. Po studiu by chtěla pracovat v organizaci typu Člověk v tísni a jezdit do zemí třetího světa.

Foto autor| Foto: Radek Kalhous, MAFRA

O autorovij| Lenka Štěpánková, redaktorka MF DNES

Chrudimský deník

Studentky popíší život v uprchlickém táboře

15.3.2016 Chrudimský deník str. 2 Chrudimsko

mv Univerzita Pardubice

Víme o tom

Chrudim – V chrudimském nízkoprahovém klubu Agora se dnes od 18:00 uskuteční beseda o uprchlické krizi. Přednášet budou studentky sociální antropologie **Univerzity Pardubice**, které na vlastní oči viděly, jak vypadá život v uprchlickém táboře.

„Jak samy zdůrazňují, nejsou odbornicemi na islám či migraci, ale rády si na věci vytvářejí vlastní názor. Když začaly ze všech stran slyšet různé, často nezasvěcené soudy a domněnky plné strachu z uprchlíků, rozhodly se, že chtějí situaci v táborech vidět na vlastní oči. A tak se tyto křehké dívky sbalily a na konci října vyrazily jako dobrovolnice do tábora na chorvatsko-srbské hranici. Nyní v březnu svou cestu zopakovaly, jejich dojmy z toho, čeho byly svědky, jsou tedy ještě čerstvé. Co viděly a jak prožívaly pobyt v uprchlických táborech i návrat z nich, o tom všem budou vyprávět na besedě už dnes,“ zve všechna za pořadatele Jana Pacolová.

Foto autor| (foto: Šance pro tebe)

Region| Východní Čechy